

[Grethe Fenger Møller]

Jeg kan heller ikke lade være med at tilføje, at stramningen af lovgivningen omkring de supplerende dagpenge rent faktisk udelukkende tager sigte på kvinderne. Det er jo dem, der har de job, som arbejdsministeren omtaler, og det er der mange grunde til. Vi vil gerne være med til at standse urimelighederne med udbetaling af supplerende dagpenge til personer, der er på deltid, og som ikke ønsker at gå på heltid, men vi vil have opmærksomheden lige så stærkt rettet mod dette forslag for at se, om dette får urimelige virkninger for kvinderne på arbejdsmarkedet.

Kravet om, at man kan få supplerende dagpenge, hvis man kan fremvise en såkaldt frigørelsesattest, vil efter alt at dømme i praksis komme til at skabe meget store vanskeligheder, fordi erfaringerne har vist, at det kan være vanskeligt at få udstedt en sådan frigørelsesattest.

Arbejdsministeren har sagt, at hovedformålet med dette lovforslag har været en justering af forsikringssystemet. Det kan undre én, at dette forslag, der har været så længe undervejs, ikke gør noget ved de problemer, som det økonomiske sekretariat har peget på. I en rapport fra november måned blev det påvist, at sammenhængen mellem dagpengenes størrelse og lønudviklingen er en afgørende faktor for motiveringen til at søge arbejde. I den sidste rapport fra det økonomiske sekretariat, der er offentliggjort i denne uge, nævnes den automatiske regulering af dagpengesatserne som en af de indtægtsstigninger, der medfører en samlet stigning, der forhindrer regeringens målsætning om en nedsættelse af betalingsbalanceunderskuddet. Det havde nok været mere klædeligt for regeringens lovforslag, om man havde koordineret dette med regeringens økonomiske målsætning. Nu nøjes man med i bemærkningerne til lovforslaget at nævne, at man regner med, at dets gennemførelse vil medføre en nettobesparelse på 250 mill. kr. årligt, uden at angive noget nærmere om, hvordan denne besparelse fremkommer. Det tyder ikke godt for lovforslaget som helhed.

Jeg ved ikke, om der er meget håb om, at udvalgsbehandlingen vil kaste et bedre lys over dette forslag. I øvrigt skal jeg til sidst nævne, at det konservative folkeparti har fremsat et alternativt forslag, der bl. a. omfatter afskaffelse af den automatiske regulering af dagpengesatserne. Vi mener, at det er

på dette område, der skal gribes ind, og ikke bare med de småjusteringer, som arbejdsministeren har foreslået.

Melchior (CD):

Det er blevet moderne, når nogle ikke synes om deres arbejdsforhold, at de så laver en slow-motion aktion. Jeg synes ikke om mine arbejdsforhold i denne sag, men vil gøre det modsatte, nemlig en arbejd-hurtigt-aktion og altså holde en høj kadence i forventning om, at i hvert fald ministeren og hans embedsmænd vil have nemt ved at følge med alligevel. Det, jeg ikke synes om, er sådan set angivet i ministerens egen fremsættelsestale, hvor der står, at lovforslaget indeholder en række elementer af forskellig art og vægt og med forskellig baggrund. Det tør nok siges; det er en blandet buket, og det er faktisk umuligt bare i hovedtræk at tage stilling til de mange ingredienser, der ikke har nogen egentlig indbyrdes sammenhæng.

Jeg skal lægge ud med de ting, vi er absolutte modstandere af, men vil godt forudskikke og minde om, at vi med den nuværende og den forrige regerings arbejdsminister har haft et godt samarbejde; jeg tror, han ofte har bekræftet det herfra. Vi vil ikke kunne beskyldes for ikke at være loyale, progressive, imødekommende, samarbejdsvillige og en hel masse andre smukke og gode ting. Men der er altså grænser for, hvad vi kan gå med til. Om det her kan gennemføres også med CDs stemmer, om der kan blive flertal uden os, vil jo vise sig. Det kommer meget an på, om arbejdsministeren kan udvise den imødekommenhed og samarbejdsvilje, som han tidligere har været i stand til at lægge for dagen, nu hvor vi har en topartiregering.

De stopklodser, han her har sat op, som altså sætter vor velvilje på yderste prøve, er bl. a. følgende: optrapningen af medlemstallet for statsanerkendelse af arbejdsløsheds-kasser fra 1.000 til 5.000, som fru Grethe Fenger Møller kaldte magtkoncentration, vil jeg kalde for et rent udtryk for pamperi. Jeg ved ikke, om kommunesammenlægningen i sin tid medførte det nærdemokrati eller det nære samfund, som socialdemokratiet og arbejdsministeren meget gerne laver deklamationer om på højtidelige dage. Det medførte nøjagtigt det modsatte. Det er en magtkoncentration, et forsøg på at kvæle de små. Der